

virkning af den særlige ved Fødselen fremkaldte Svækkelse«. — I § 240, der omhandler Drab af en Person efter dennes bestemte Begæring og opretholder Strafbarheden heraf, er dog, som foran nævnt, tilføjet: »Er Handlingen foretaget for at befri en haabløst syg for svære, uafvendelige Lidelser, kan Straffen under særlige Omstændigheder bortfalde.« Det siges herom i Bemærkningerne: »Der vides nemlig at have foreligget Tilfælde, hvor det vilde være i Strid med den almindelige Retsbevidsthed at straffe en saadan Handling. Man har, af Hensyn til de syge i Almindelighed og for at undgaa Faren for Misbrug, ogsaa i disse Tilfælde ment at burde kræve en bestemt Begæring fra den dræbtes Side, om end man er klar over, at dette, da de paagældende syge ofte paa Grund af deres mangelfulde Sjælstilstand ikke kan fremsætte nogen (gyldig) Begæring, i nogen Grad vil forringe Bestemmelsens praktiske Betydning. Regelen vil kunne finde Anvendelse ikke blot paa Læger, men ogsaa paa andre Personer, og ikke blot i Tilfælde, hvor Lidelserne skyldes egentlig Sygdom, men ogsaa hvor de er foraarsagede ved Ulykkestilfælde. At Spørgsmaalet, om den syges Tilstand er haabløs, er meget vanskeligt at besvare, selv af Lægen, endsige af andre, saaledes at der foreligger en ikke ringe Mulighed for Fejlskøn, bør her formentlig ikke føre til ubetinget at udelukke Straffrihed.« — I § 241 omhandles Medvirken til Selvmord, der bortset fra, naar der foreligger Anstiftelse, kun straffes, hvis Handlingen foretages af egenyttige Bevæggrunde.

§ 243 omhandler *Drab af Foster* (Fosterfordrivelse), hvilket Spørgsmaal i Motiverne siges, navnlig naar det foretages af Moderen selv, at høre til de i Nutiden mest omtvistede. Indenfor Kommissionen var Meningerne ogsaa meget delte, men der opnaedes Enighed om et Udkast, der gik væsentlig ud paa at mildne Straffen for Kvinden og at begrænse det strafbares Omraade for hendes Vedkommende. I sidstnævnte Henseende fandt Kommissionen for det første, at der bør lægges afgørende Vægt paa, om Kvinden har mærket sikre Tegn paa at være besvangret, saaledes at der for hendes Vedkommende kun skal kunne blive Spørgsmaal om Straf, naar dette har været Tilfældet. Til Grund herfor ligger den Betragtning, at der i den almindelige Opfattelse